Ankenævnet for Forsikring

895/12

Den 25. juni 2012 blev i sag nr. 81.400:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxx

mod

Alm. Brand Forsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har hundeforsikring i Alm. Brand Forsikring A/S. Hun klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for en ansvarsskade.

Klageren har anmeldt, at hendes svigermor beskadigede sit hoved og skulder, da hun den 2/8 2011 gik tur med klagerens hund, og denne pludselig løb efter en kat, hvorved klagerens svigermor faldt, da hun forsøgte at holde fast i hundens snor.

Selskabet har afvist dækning med henvisning til, at klageren ikke er erstatningsansvarlig, idet svigermoderen har accepteret risikoen ved at gå med hunden.

Klageren har efterfølgende indbragt sagen for nævnet.

I klageskemaet har klageren bl.a. anført:

> "Det drejer sig om min svigermor og min hund, som er ude og gå tur, som de så ofte har været. Hun har altid kendt hunden.
>
> Da de havde gået i ca. 15 min. fik … (min hund) øje på en kat, som min svigermor **ikke** havde set. … sætter pludselig efter katten og min svigermor faldt og slog hovedet, specielt det ene øje og sine tænder. Vi kørte direkte på … sygehus, skadestuen, hvor hun bl.a. blevet syet.

2. 81.400

… er en meget velopdragen hund, som jeg har gået på hundeskole med i flere år, hvilket bl.a også er grunden til, at min svigermor, uden problemer, tidligere har kunne gå med ham.

Da jeg ringede til Alm. Brand, …, afviste hun at behandle skaden og begrundelsen var, at min svigermor var besidder. Jeg var ikke enig i denne afgørelse, hvorfor Alm. Brand efterfølgende sendte mig en skadeanmeldelse.

I forbindelse med fremsendelse af anmeldelsen (bilag …) sendte jeg kendelse nr. 75.663 + 42.941 med (bilag ...)

Efterfølgende afviste Alm. Brand nu skaden i brev fra den 24 august 2011 (bilag …) med, at det var accept og risiko. Dette mener jeg nu ikke er tilfældet. Hun har jo tidligere gået med hunden, uden problemer - også når der har været katte i nærheden. Jeg mener ikke det var forudsigeligt, at en kat pludselig kommer ud fra en have.

I den forbindelse henviser jeg til kendelse nr. 50.054 (bilag …)"

Selskabet har i brev af 20/10 2011 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"**Afgørelse**

Da skadelidte frivilligt har indladt sig på at lufte hunden, er det vores opfattelse, at hun har accepteret risikoen for skaden, som er opstået ved en adfærd fra hundens side, som er nærliggende at forvente, når man lufter hunden. Efter vores opfattelse, at det en normal reaktion fra en hund, at den vil forsøge at løbe over til en kat eller en anden hund. Det er således påregneligt, at det vil kunne ske under en luftetur. Vi mener derfor, at skadelidte har accepteret risikoen, at en skade vil kunne indtræde.

Vi kan i den forbindelse henvist til ankenævnskendelserne 69.733, 56.050 og 49.693.

Kendelser vi har henvist til

69.733

Skadelidte kørte på en cykel og luftede en hund. Hunden stoppede pludselig og skadelidte faldt af cyklen med skade til følge. Her fandt Nævnet, at klageren ikke havde noget retligt ansvar for skaden efter hundeloven.

56.050

Skadelidte holdt hunden i snor til et espalier ved et bryllup. Der kom et hestekøretøj. Hunden ville hen til hestene og sprang frem i et ryk, hvorved skadelidte faldt med skade til følge. Nævnet fandt det så tvivlsomt, om klageren havde pådraget sig et erstatningsansvar efter hundeloven, at det ikke fandt anledning til at kritisere selskabets afvisning med accept af risiko.

49.693

Skadelidte luftede hunden, mens klageren handlede i en forretning. Hunden blev ivrig efter at komme hen til nogle buske, hvorved skadelidte faldt og beskadigede sine briller. Nævnet fandt at klageren ikke havde noget retligt ansvar for skaden efter hundeloven. Nævnet fandt ikke anledning til at kritisere selskabet afvisning med accept af risiko fra skadelidtes side.

Kendelser kunden har henvist til

3. 81.400

Klageren har henvist til ankenævnskendelserne 75.663 og 42.941 ved anmeldelsen af hændelsen. I forbindelse med indgivelsen af klagen til ankenævnet har klageren henvist til 50.054.

75.663

Her gik skadelidte en tur med hunden. Der kom to hunde, som kom op at slås med klagerens hund. Skadelidte blev væltet omkuld og blev bidt af klagerens hund, da den forsøgte at komme fri. Her fandt nævnet, at skadelidte ikke var at betragte som besidder og skadelidte ikke havde accepteret risikoen for skaden, da hændelsen gik udover, hvad skadelidte burde være forberedt på.

Denne situation kan ikke sammenlignes med det uheld, som der er tale om i denne sag.

42.941

Skadelidte havde efterladt klagerens hund i sin bil. Hunden forvoldte skade på inventaret i bilen. Nævnet fandt, at skadelidte ikke var at betragte som besidder.
Vi finder ikke at denne situation kan sammenlignes med den skete hændelse, og kendelsen derfor ikke er relevant for den konkrete hændelse.

50.054

Her skulle skadelidte aflevere klagerens hund i hundepension. Da han skal have hunden ud af sin bil, rykker den kraftigt i snoren for at komme hen til en anden hund, hvorved skadelidte faldt. Her havde selskabet afvist at betale erstatning med henvisning til, at skadelidte havde accepteret risikoen. Nævnet fandt, at klageren havde ansvaret for den skete skade.
Der er tale om en kendelse fra 1999, og det er vores opfattelse, at der er sket en ændring af praksis siden den kendelse, idet vi henviser til 69.733 og 56.050."

Klageren har i brev af 6/11 2011 til nævnet heroverfor bl.a. bemærket:

"Vedr. forløbet

Det skal nævnes, at jeg startede med at henvende mig pr. telefon og anmelde den alvorlige personskade, som min hund har forvoldt. Alm. Brand, …, afviser skaden med den begrundelse, at min svigermor var besidder af min hund. Sammen dag kontakter jeg Alm. Brand igen, idet jeg ikke var enig i afvisningen og ville gerne have det på skrift. Dette ville de ikke sende, men sendte mig i stedet en skadeanmeldelse, hvor jeg igen beskriver det samme hændelsesforløb som i telefonen. Da afgørelsen fra 24. august 2011 modtages, er der brugt en anden afvisningsgrund.

Jeg syntes det er dårlig forsikringsskik - først afviser de med en begrundelse, og senere bruges en anden. Jeg mener derfor, at der skal ses på begge afvisningsgrunde.

Hunden er ikke fremmed
Det skal nævnes, at min svigermor kender vores hund godt. Hunden er meget velopdraget og den har aldrig tidligere løbet efter katte eller andre dyr. Min svigermor var på ingen måde forberedt på dette og hun har tidligere gået med hunden.

Vedr. tidligere afgørelser jeg har sendt
Jeg mener, at hændelsesforløbet i kendelse nr. 75.663 kan sammenlignes med det anmeldte uheld. De drejer sig om skadelidte som bliver væltet omkuld, da hunden kommer op og slås med en anden hund. Skadelidte er ikke forberedt på hundens reaktion.

Min svigermor er heller ikke klar over, at vores hund kunne finde på at sætte i løb og vælte hende.

At min svigermor henter vores hund gør hende ikke til besidder, hvorfor jeg mener kendelse nr. 42.941 kan bruges. Her tænker jeg på den første afvisning Alm. Brand gav i telefonen.

Kendelse nr. 50.054 fra oktober 1999, beskriver, at pågældende hund hiver kraftigt i snoren og skadelidte falder og kommer til skade. Denne praksis ses ikke at være ændret, og kan i særdeleshed sammenlignes med det skete uheld.

Jeg er derfor af den opfattelse, at alle 3 kendelser jeg har medsendt kan bruges.

Alm. Brand henviser til ankenævnskendelse nr. 69.733, 56.050 og 49.693 og jeg har følgende kommentar:

Kendelse nr. 69.773 - det drejer sig om en person, som er ude på en cykel og lufte hund. Skadelidte falder af cyklen i forbindelse med hunden stopper.

Denne situation kan da ikke på nogen måde sammenlignes med det uheld, som jeg beder Alm. Brand behandle. Kendelsen er derfor ikke relevant for den konkrete hændelse.

Kendelse nr. 56.050 - Skadelidte holder en hund til et espalier ved et bryllup. Dvs. man har styr på sin hund, da denne holdes i kort snor og man står helt stille. Der kommer et hestekøretøj kørende stille og roligt og hunden springer frem i et ryk.

Denne situation kan ikke sammenlignes med det skete uheld, som jeg beskriver, idet min svigermor er gående - altså i fart - og pludselig kommer der en kat ud fra en have. En kat er et lille og hurtigt dyr og en hest er et stort og roligt dyr, som den givne situation til med havde en hestevogn efter sig.

Kendelse nr. 69.349 - en kendelse fra 27. august 1999, hvor man i kendelsen benytter og henviser til Ufr. 1944.587 og en kendelse nr. 32.589. Det er min opfattelse, at der er sket ændringer af praksis siden denne kendelse og udskriftet fra Retsvæsen fra 1944."

Selskabet har i brev af 21/11 2011 heroverfor bl.a. bemærket:

"Det er korrekt, at sagen først blev afvist telefonisk med begrundelsen, at skadelidte var besidder af hunden, idet hun frivilligt gik tur med den. Da klageren ikke var tilfreds med vores afgørelse, sendte vi en skriftlig anmeldelse, som klageren udfyldte og sendte retur. Herefter har vi afvist erstatningsansvaret, idet vi mener, at der er tale om accept af risiko. Vi mener endvidere, at skadelidte også er at betragte som besidder af hunden.

<u>Kendelsen 69.733</u>
Her har forsikringsselskabet afvist dækningen både med besidderbegrebet og accept af risiko. Selskabet har fået medhold i deres afvisning.

Landsretten udtalte i U1944.587 Ø at sagsøgerinden, når hun som anført frivilligt har indladt sig på at gå tur med hunden, ikke kan gøre erstatningskrav gældende for den heromhandlende skade, der er opstået ved en adfærd fra hunden side, som det måtte være nærliggende at vente under en spadseretur, og om det netop ville være ledsagerens opgave at afværge alvorlige følger af ved at have hunden i snor.

I både AK56.050,og AK49.693 vurderes det, at hundens reaktion er en forventelig adfærd. I AK56.050 vil hunden løbe hen til en hest og i AK49.693 vil hunden hen til nogle buske.

I disse sager er Ankenævnet enige i, at der er tale om accept af risiko. De skadelidte har accepteret skaden, der er opstået ved en adfærd fra hundens side, som måtte være nærliggende at vente fra hundes side under en luftetur.

I den konkrete sag vil hunden hen til en kat. Det er vores opfattelse, at denne situation kan ligestilles med situationerne i de 2 kendelser.

Om man kender hunden i forvejen, mener vi ikke har afgørende betydning for sagen, idet skadelidte frivilligt har indladt sig på at lufte hunden, og hundens handling er en forventelig adfærd under en luftetur.

Afslutningsvis er kan vi meddele, at det er vores opfattelse, at AK75.663 ikke kan bruges i nærværende sag, idet det ikke er en forventelig adfærd fra en hund, at den bliver involveret i et hundeslagsmål under en spadseretur, hvor den er i snor, hvorfor der ikke er tale om accept af risiko."

Nævnet udtaler:

Efter hundelovens § 8, stk. 1, er besidderen af en hund forpligtet til at betale erstatning for den skade, hunden forvolder. Erstatningen kan dog nedsættes eller helt bortfalde, hvis det oplyses, at skadelidte har medvirket til skaden. I U2009.2469H har Højesteret udtalt, at denne bestemmelse må forstås således, at den ikke alene omfatter egen skyld fra skadelidtes side, men i et vist omfang også kan anvendes ud fra et synspunkt over accept af risiko.

Nævnet finder, at klagerens svigermor ikke kan anses som besidder af hunden efter at have gået tur med den i 15 minutter, selv om hun tidligere har gået tur med den.

Svigermoderen kom til skade, da klagerens hund pludselig løb efter en kat, og svigermoderen derved mistede balancen. Nævnet finder, at dette hændelsesforløb gik ud

over, hvad klagerens svigermor burde være forberedt på. Der er derfor ikke under henvisning til accept af risiko grundlag for at lade erstatningen bortfalde eller nedsætte.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Selskabet, Alm. Brand Forsikring A/S, skal anerkende at være forpligtet til at yde erstatning for den anmeldte skade.

Marianne Højgaard Pedersen
formand